

ТЕГЛЮВА по-тынко и най-малкыты ми съгрѣшениѧ, и най-лекыты ми рѣчи, и най-скрышкыты ми помышленіѧ? който съ гнѣвѣтъ си накарва да трепери небего, и земата, и Ядзтъ? „Аще бѣззаконіѧ на зриши Господи, (дѣжалъ Давидъ) Господи ктѣ постойтъ?“ (1) И самити святіи ако бы сѧ сѣдили отъ единъ такъвъ Богъ, едвамъ сѧ бы намѣрили праведни, и ако сѧ сѣдѣ азъ грѣшніатъ? ако азъ не смѣж да приближіш при единъ такъвъ Богъ, азъ още вѣгамъ, и не сѧ покаювамъ, имамъ єдно нѣкакво извиненіе. Нз ако Богъ є сичкыатъ благоговоріе, и милость, и азъ сѧ не покаювамъ, кое извиненіе имамъ? ако знаіш, че Богъ сѧ не гнѣси отъ мене грѣшника, че ма пріема, кога сѧ покаіш, прощаава ма съ толка радость, и любовь, и при сичко това азъ сѧ не покаювамъ, кое извиненіе имамъ? Толко благоговоренъ да є Богъ, а пакъ азъ да съмъ толко непокаянъ? това є, което ма прави повѣче да сѧ страхувамъ, и да сѧ боїш. Голѣмо є благоговоріето Божіе, голѣмо є и моето постоміство въ грѣхѣтъ; нз най-послѣ какво става? най-послѣ Богъ сѧ отагчава отъ мене, и колкото по-голѣмо є было благоговоріето М8, толко по-голѣмо є наказаніето ми; това ми свидѣтелствѣва и Златовѣстъ: „Ико же въ нѣжныхъ ползвѹщымъ, спасеніѧ єсть дѣло; таکо презирющы мъ, напѣтие лѹчшаго мѣченыѧ.“ (2)

Тѣжко намъ, грѣшници, ако най-послѣ дотѣгнемъ на Божіето голѣмо дзлаготѣрпѣніе! Водата си тече тиха, и кротка въ каналыты. Вѣспира сѧ днесъ, вѣспира сѧ утрѣ, вѣспира сѧ въ дрѹгій день, и възвѣза; нз ако сѧ вѣспрѣ много време съваря припастствіето, което я вѣспира; тихата, и кротката онаꙗ вода става рѣка много стремителна, прелика сѧ съ голѣмо стремленіе, наводниава полета, и влачи и добытыци, и растеніа. Таково є и Божіето дзлаготѣрпѣніе тихо и кротко; вѣспира сѧ днесъ, вѣспира сѧ утрѣ, вѣспира сѧ въ дрѹгій день, и нѣ вѣспачава. Нз при сичко това ный сѧ не покаювамы, то сѧ разгнѣвава, па, ако ный сѧ не покаемъ отъ грѣха за много време, то тога съ не тѣри вѣче. Колкото є было тѣрпѣніето, толко повѣче още сѧ распалюка гнѣвѣтъ м8, разарява сѧ, наказва, үмъртвява, предава на лжката. „Ико же въ нѣжныхъ ползвѹщымъ, спасеніѧ єсть дѣло; таکо презирющы мъ, напѣтие вѣспачава Божіето дзлаготѣрпѣ-

[1] Псал. 129, ст. 3. [2] Слово 5. на посланіето къмъ Римлянъ.